

NEJKRÁSNEJŠÍ KNIHOVNY EVROPY

Patřily panovníkům i klášterům. Knihy v nich uložené soustřeďovaly nejen tehdejší znalosti a vědomosti, ale i básnická díla i tajné nauky. Některé byly za válek vypleněny, jiné přečkaly staletí.

ROLE KLÁŠTERŮ

Na uchování knih a vzdělanosti měly v západní Evropě velkou zásluhu zejména benediktinské kláštery, v jejichž knihovnách se kromě biblické literatury nacházela již téměř zapomenutá díla řeckých filozofů a dramatiků. Benediktinské kláštery si své knihy navzájem půjčovaly. Byl to první případ knihovních výpůjček. Z rozhodnutí Karla Velikého, který měl sám v Cáchách rozsáhlou sbírku knih, byla při každé škole zřízena písařská dílna. Řecká literatura byla uchovávána také v arabských knihovnách, jejichž zřizování podporoval chalíf Harun al-Rašíd a jeho syn Mamun.

RENEZANCE

Nový zájem o knihy a knihovny přineslo období renezanace. Slavná florentská rodina Medici vlastnila pozoruhodnou soukromou knihovnu. Během první poloviny patnáctého století byla založena i vatikánská knihovna, která dnes obsahuje asi 150 000 děl a skrývá mnoho dosud neprobádaných titulů. Velkou senzaci vzbudil například objev sbírky Vergiliových básní pořízené ve 4. století n. l. nebo Ciceronova Republika s komentářem svatého Augustina přeepsaná v sedmém století v jednom italském klášteře.

VEŘEJNÉ KNIHOVNY

Vynález knihtisku v patnáctém století přinesl rychlý nárůst počtu knih. Knihovny se začaly pomalu otevírat veřejnosti a jejich obliba rostla. Rozšiřovaly se univerzitní knihovny. V roce 1425 byla zpřístupněna první veřejná knihovna v Londýně, v roce 1580 další ve skotském Edinburghu. Osmnácté století přineslo zřízení Britské knihovny jako součásti Britského muzea. Paříž měla hned dvě velké sbírky knih – původní královskou knihovnu Karla V. z roku 1367, později přejmenovanou na Národní knihovnu, a Mazarinovu knihovnu z roku 1643.